

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΣΑΝ ΤΖΕΝΑΡΟ

ΕΝΤΑΚΟΣΙΑ μέλη τοῦ Διεθνoῦς Συνεδροῖοῦ τοῦ τύπου ἐξεκινήσαμεν μὲ τὸν σιδηρόδρομον διὰ τὴν Νεάπολιν, ὅπου εἶχεν ὀργανωθῆ θανμασία ἐκδρομῆ. Ἦτο Παρασκευὴ — καὶ πρώτη Παρασκευὴ τοῦ Μαΐου. Εἰς τὸ τραῖνο ἦτο σιμά μου ἓνας Ναπολιτάνος δημοσιογράφος.

— Αὔριο λοιπὸν θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, μοῦ λέγει.

— Ποῖο θαῦμα;

— Μά... τοῦ Σάν Τζενάρο. Ξεύρεις ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Σάν Τζενάρο πρέπει νὰ βράσῃ καὶ χοροπηδήσῃ εἰς τὸ φιαλίδιον τοῦ τρεῖς φορές τὸν χρόνον — τὴν 19 Σεπτεμβρίου (ἡμέρα καθ' ἣν ἀπεκεφαλίσθη), τὴν 16 Δεκεμβρίου, καὶ τὸ πρῶτον Σάββατον τοῦ Μαΐου.

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν ὄλων μας. Δὲν εἶνε πρῶγμα εὐκόλον νὰ ἰδῆ κανεὶς τὸ παράδοξον αὐτὸ θέαμα.

Ἡ παράδοσις διηγεῖται, ὅτι ὁ Ἅγιος Γενάρος ἔζησεν ὡς ἐπίσκοπος τοῦ Βενεβέντον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ὅτι συλληφθεὶς κατεδικάσθη νὰ ῥιφθῆ βορὰ τῶν θηρίων ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ. Ἀλλὰ τὰ θηρία ἐσεβάσθησαν τὸν ἅγιον καὶ δὲν τὸν ἤγγισαν. Τότε ὁ διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ διέταξε τὴν ἀποκεφάλισίν του εἰς τὸ Ποισονόλε, ἔξωθεν τῆς Νεαπόλεως.

Μία γυνή, τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκεφαλίσεως, συνέλεξεν ὀλίγον αἷμα του εἰς δύο φιαλίδια, τὰ ὁποῖα ἐδώρησεν ἔπειτα εἰς τὸν ἐπίσκοπον Νεαπόλεως, ὁ ὁποῖος, μόλις τὰ ἐπίασε στὰ χέρια του, εἶδεν ἐκπληκτος ν' ἀναλύεται τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο αἷμα καὶ ν' ἀναπηδᾷ.

Μετὰ πολλὰς περιπετείας τὸ σῶμα τοῦ Σάν Τζενάρο μετεφέρθη εἰς Νεάπολιν, ὅπου καὶ ἐκτίσθη ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς

ὅπως περικλείσῃ τοῦτο. Εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ναοῦ ἦτο τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου φυλάσσεται τὸ θαυματουργὸν αἷμα. Ἐκεῖ εἶνε μία ἀργυρᾶ προτομὴ τοῦ Ἁγίου δωρηθεῖσα ἀπὸ τὸν Κάρολον Β' κατὰ τὸ 1306. Ἡ μήτρα, ἣ ὁποία τοποθεῖται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς προτομῆς ταύτης κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐορτάς, κατεσκευάσθη κατὰ τὸ 1713 καὶ κοστίζει ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων.

Κοσμεῖται ἀπὸ 3300 ἀδάμαντας, διακοσίους σμαράγδους καὶ ἄλλα τόσα ῥουμπίνια. Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὸν πλοῦτον τῶν κοσμημάτων καὶ ἀφιερωμάτων τοῦ πλημμυρίζοντος τὸν ναὸν αὐτόν.

* *

Προτοῦ ξημερώσῃ, ἣ πλατεῖα εἶχε πλημμυρίσῃ ἀπὸ πιστοῦς, ἰδίως γυναῖκας, ἀναμένοντας ὅπως ἀνοίξουν αἱ θύραι τοῦ ναοῦ διὰ νὰ εἰσορμήσουν. Ἐξαιρετικῶς εἰς ἡμᾶς τοὺς μετέχοντας τοῦ Διεθνoῦς συνεδρίου τοῦ Τύπου, ἐπετράπη νὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς ἰδιαίτερας θύρας καὶ τοποθετηθῶμεν κάπως ἀνέτως εἰς ἓν περιφρακτον μέρος τοῦ ναοῦ.

Τὰ λοιπὰ πλήθη τῶν πιστευόντων, μετ' ἀγρίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ αἱματηρὰν μάχην, κατέλαβον ἀπελπιστικῶς τὸν ναόν.

Τί πλήθος! Ποία θρησκοληψία! Κανεὶς δὲν ἐστενοχωρεῖτο σπρωχνόμενος μέσα εἰς τὴν μάζαν ἐκείνην τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν ἐπὶ τέσσαρας καὶ πλέον ὥρας. Ἀπεναντίας ὅλοι ἐδοκίμαζον μίαν εὐχαρίστησιν, διότι κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν!

Ἀπέξω πλήθη κόσμου ματαιῶς προσεπάθουν νὰ εἰσέλθουν. Δὲν χωροῦσε πλέον οὔτε βελόνη μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ ἀστυνομία κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην κατελαμβάνει στρατιωτικῶς τὴν πλατεῖαν τοῦ ναοῦ τοῦ Σὰν Τζενάρο.

* *

Καὶ ἡ λειτουργία ἀρχίζει τέλος. Μέσα εἰς τὴν δηλητηριασμένην ἐκείνην ἀτμοσφαῖραν χύνεται κῆμα λιβανωτοῦ.

Ὅλοι γονατίζουν με θρησκοληψίαν. Ὁ χορὸς ψάλλει συνοδευόμενος ἀπὸ ἁρμονικὰς νότας τοῦ κολοσσίου ὄργάνου.

Ὁ ἐπίσκοπος, με τὰ κόκκινα ἄμφια, λειτουργεῖ περιτριγυρισμένος ἀπὸ στρατιὰν ἱερέων καὶ διακόνων.

Τελειώνει ἐπὶ τέλος τὸ καθ' αὐτὸ μέρος τῆς λειτουργίας καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τελετὴν τοῦ θαύματος.

Εἶνε ἓν εἶδος δοξολογίας — ἢ μᾶλλον παρακλήσεως. Τὸ ὄργανον παύει. Ὁ χορὸς δὲν πλημμυρίζει πλέον τὸν ἀπέραντον ναὸν με μελωδίας.

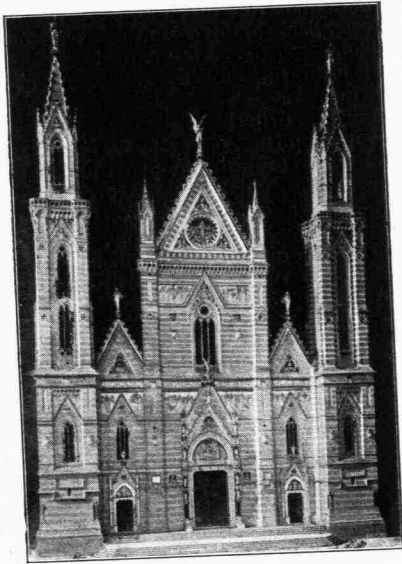
Μία στιγμὴ ἀπολύτου σιγῆς γίνεται — ὅπως ἐπακολουθήσουν ἄπειροι, ἀναρίθμητοι στιγμαὶ — ὀλόκληρος ὥρα — δαιμονιώδους θορύβου, πανδαιμονίου ἀπεριγράπτου.

Ὁ ἐπίσκοπος διαβάσει μίαν παράκλησιν. Ἐπειτα ἀρχίζουν οἱ ἱερεῖς με ἔρρινον ψαλμωδίαν μίαν μονότονον εὐχήν.

Παρακαλοῦν τὸν Ἅγιον νὰ κάμῃ τὸ θαῦμα.

Τότε πλέον ἀρχίζει τὸ πανδαιμόνιον.

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν γονατισμένα ἀρχίζουν τὸ μουρμούρισμα, τὴν προσευχὴν, τὴν ψαλμοψῆδον ἐν χορῶ. Καὶ μία μουσικὴ παραφωνία βασανίζει τ' αὐτιά.

Ὁ ἐν Νεαπόλει Ναὸς τοῦ Σάν Τζενάρο.

Ἄλλὰ τὸ μουσικὸν Ναπολιτάνικο αὐτὶ δὲν ἔχει καιρὸν τώρα νὰ συλλογισθῇ τὴν κατακρεούργησιν ἐκείνην τῆς ἁρμονίας.

* * *

Ὅλοι περιμένουν τὸ θαῦμα. Διότι ὑπάρχει ἡ πρόληψις εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅτι ἂν δὲν γίνῃ τὸ θαῦμα, ἂν δὲν βράσῃ τὸ αἷμα καὶ δὲν ἀναπηδήσῃ ἐντὸς τῆς φιάλης του, τότε μεγάλα δεινὰ περιμένουν τὴν ὠραίαν πατρίδα των.

Γι' αὐτὸ δαιμονίζονται οἱ Ναπολιτάνοι, ὅταν περνᾷ ἡ ὥρα καὶ τὸ θαῦμα δὲν γίνεται ἀκόμη.

Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν — τὸ ὁμολογῶ — νὰ περιγράψω τὴν θαυμασίαν ἐκείνην σκηνήν.

Ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ὥρα, οἱ μὲν ἄνδρες μετεβάλλονται εἰς μαινομένους Δερβίσας, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς Μαινάδας.

Καὶ σταυροκοποῦνται καὶ ὠρύονται καὶ κτυποῦν τὰ στήθη των μέσα εἰς μίαν ὀργιαστικὴν θρησκοληψίαν.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐν τούτοις κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του τὸ φιαλίδιον, τὸ ὁποῖον περικλείει τὸ πολύτιμον αἷμα.

Τὸ θαῦμα βραδύνει. Καὶ τότε ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ναοῦ ἀκούονται ὕβρεις, βλασφημίαι — ἀπὸ ἐκείνας ποῦ μόνον Ναπολιτάνοι γνωρίζουν — κατὰ . . . τοῦ ἁγίου!

— Κάμε το! Κάμε το, Σάν Τζενάρο!

— Κάμε το, μωρέ! . . .

— Ἔλα λοιπόν . . . ἄτιμε!

Ἐπὶ τέλους ἡ θερμότης τῶν χειρῶν τοῦ ἐπισκόπου, καθὼς τοῦλάχιστον διατεινόνται οἱ μὴ θρησκοπαθεῖς, κατορθώνει ὥστε νὰ ἀναλυγῶσῃ τὸ αἷμα καὶ ν' ἀνατηδήσῃ εἰς τὴν φιάλην.

Καὶ τότε τὸ θέαμα μεταβάλλεται. Τὰ πλήθη ὠρύονται, μαινόνται . . . ἀλλ' ἀπὸ χαρὰν τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Τὸ ἔκαμε! Τὸ ἔκαμε! φωνάζουν ὅλοι καὶ ἔτσι τελειώνει ἡ παραδοξότερα ἑορτὴ τῆς προληπτικότητος καὶ θρησκοληψίας ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ.

[Ῥώμη, Μάιος 1911]

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Τὸ παιγνίδι τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας

Ὁ Κωστάκης. — Ἔλα, Λιλίκα, μὲ τὸ μήλο πούχεις νὰ σοῦ μάθω ἓνα ὄρατο παιγνίδι: τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα . . .

Ἡ Λιλίκα. — Δὲν τὸ ξέρω . . . Πῶς τὸ παίζου ἀυτό;

Ὁ Κωστάκης. — Μπᾶ! Εἶνε εὐκολο . . . Νά, ἐσὺ θὰ κάνῃς τὴν Εὔα καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὸ μήλο νὰ μὲ ξεγελάσῃς. Ἐγὼ θὰ κάνω, λέει, τὸν Ἀδὰμ καὶ θὰ γελασθῶ . . . νὰ τὸ φάω!